

Теорія та історія політичної науки

УДК 94"2024/2026"

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.21222898>

**До питання спецоперації ЗСУ у Курській області: історія
військовослужбовця Сергія Біліченка**

Біліченко Лідія Сергіївна,

магістр історії,

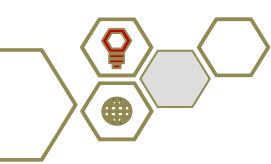
випускник Чорноморського національного

університету ім. Петра Могили,

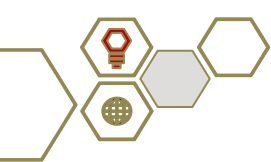
м. Миколаїв, Україна, <https://orcid.org/0009-0000-9204-8295>

Прийнято: 19.05.2026 | Опубліковано: 30.05.2026

Анотація. У статті на основі спогадів, інтерв'ю із залученням історіографічного матеріалу (книг, монографій та наукових статей) висвітлюється участь військовослужбовця Сергія Біліченка у військових діях періоду російсько-української війни. Досліджено особистий життєвий шлях Сергія Біліченка: раннє сирітство у 3-х річному віці (втрата батька та матері), бідне дитинство, служба в армії, робота у правоохоронних органів. Наприкінці 2021 р. та на початку 2022 р. кардинально почала змінюватися зовнішньополітична ситуація пов'язана із загостренням відносин з РФ та можливістю збройного нападу з боку останньої. 24 лютого 2022 р. о 3:30 годин ночі диверсійно-розвідувальні групи російських військ здійснюють напад на українські контрольнопропускні пункти суміжних з РФ областей України (Чернігівська, Сумська, Харківська, Луганська та Херсонська), зав'язуються перші прикордонні бої; о 4:50 почалась трансляція записаного виступу

Президента Росії про проведення «спеціальної воєнної операції». З 2022 р. Сергій Біліченко приймав активну участь у відсічі російської агресії у лавах Збройних Сил України у складі військової частини А 7095 (у тому числі брав участь у визволенні м. Херсона у листопаді 2022 р.). 6 серпня 2024-го року, почалась операція ЗСУ в Курській області, в якій на першому етапі були задіяні три батальйонні тактичні групи, сформовані на базі десантно-штурмових бригад. Причому з самого початку штурмовики мали дуже потужне просування – тільки в перший день приблизно 10 кілометрів. У складі 22-ї окремої механізованої бригади, Сергій Біліченко був перекинутий у Курську область 8 серпня 2024 р. Саме з зазначеної дати він не виходив на зв'язок з рідними і його телефон був поза мережею. За інформацією з російських джерел у Курській області у районі населеного пункту Кореневе 13 серпня 2024 р. росіянами було взяти в полон чотирьох військовослужбовців 11-го окремого батальйону 22-ї окремої механізованої бригади збройних сил України – Валерія Мальченка, Сергія Боченка, Сергія Литвиненка та Сергія Біліченка. Пізніше проти військовослужбовців порушили кримінальну справу про вчинення теракту, групою осіб за попередньою змовою, що спричинило заподіяння значної майнової шкоди. За версією російської пропаганди, на початку серпня 2024 року фігуранти справи незаконно перетнули державний кордон Російської Федерації. Перебуваючи на території Суджанського та Коренівського районів Курської області, вони нібито забороняли пересування цивільним особам, займали приватні домоволодіння, відкривали вогонь по російським військовослужбовцям. На час слідства фігурантів справи помістили у «місце утримання військовополонених». Не пізніше 19 лютого 2025 року 2-й Західний окружний військовий суд визнав військовослужбовців ЗСУ винними та засудив Сергія Боченка та Валерія Мальченка до 15 років позбавлення волі кожного, Сергія Литвиненка та Сергія Біліченка — до 16 років позбавлення волі кожного. Перші 3 роки позбавлення волі всі засуджені

відбуватимуть у в'язниці, а частину, що залишилася, — у виправній колонії суворого режиму. Вирок не було оскаржено і набрало законної сили.

Ключові слова: Сергій Біліченко, російсько-українська війна, Курська операція ЗСУ, полон, політичні ув'язнені.

On the issue of the special operation of the Armed Forces of Ukraine in the Kursk region: the story of serviceman Serhiy Bilichenko

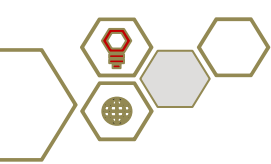
Lidiia Bilichenko,

Master of History,

Graduate Petro Mohyla Black Sea National University,

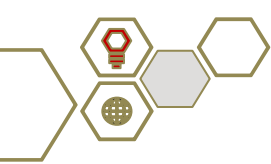
Mykolaiv, Ukraine, <https://orcid.org/0009-0000-9204-8295>

Abstract. The article, based on memoirs, interviews with the involvement of historiographical material (books, monographs and scientific articles), highlights the participation of serviceman Serhiy Bilichenko in military operations during the Russian-Ukrainian war. Serhiy Bilichenko's personal life path is studied: early orphanhood at the age of 3 (loss of father and mother), poor childhood, service in the army, work in law enforcement agencies. At the end of 2021 and the beginning of 2022, the foreign policy situation began to change dramatically due to the aggravation of relations with the Russian Federation and the possibility of an armed attack by the latter. On February 24, 2022, at 3:30 a.m., sabotage and reconnaissance groups of Russian troops attacked Ukrainian checkpoints in the regions of Ukraine adjacent to the Russian Federation (Chernihiv, Sumy, Kharkiv, Luhansk and Kherson), the first border battles began; at 4:50 a.m., the broadcast of a recorded speech by the President of Russia on the conduct of a “special military operation” began. Since 2022, Serhiy Bilichenko has been actively participating in repelling Russian aggression in the ranks of the Armed Forces of Ukraine as part of military unit A 7095 (including participating in the liberation of the city of Kherson in

November 2022). On August 6, 2024, the operation of the Armed Forces of Ukraine in the Kursk region began, in which three battalion tactical groups formed on the basis of airborne assault brigades were involved at the first stage. Moreover, from the very beginning, the stormtroopers had a very powerful advance - only on the first day about 10 kilometers. As part of the 22nd separate mechanized brigade, Serhiy Bilichenko was transferred to the Kursk region on August 8, 2024. It was from that date that he did not contact his relatives and his phone was off the network. According to information from Russian sources in the Kursk region near the settlement of Koreneve on August 13, 2024, the Russians captured four servicemen of the 11th separate battalion of the 22nd separate mechanized brigade of the Armed Forces of Ukraine - Valery Malchenko, Serhiy Bochenko, Serhiy Litvinenko and Serhiy Bilichenko. Later, a criminal case was opened against the servicemen for committing a terrorist act by a group of persons in a preliminary conspiracy, which caused significant property damage. According to the Russian propaganda version, in early August 2024, the defendants in the case illegally crossed the state border of the Russian Federation. While in the Sudzhansky and Korenovsky districts of the Kursk region, they allegedly prohibited the movement of civilians, occupied private homes, and opened fire on Russian servicemen. For the duration of the investigation, the defendants were placed in a "prisoner of war detention center." No later than February 19, 2025, the 2nd Western District Military Court found the servicemen of the Armed Forces of Ukraine guilty and sentenced Serhiy Bochenko and Valeriy Malchenko to 15 years of imprisonment each, Serhiy Lytvynenko and Serhiy Bilichenko to 16 years of imprisonment each. All the convicts will serve the first 3 years of imprisonment in prison, and the remaining part in a strict regime correctional colony. The verdict was not appealed and became final.

Keywords: Serhiy Bilichenko, Russian-Ukrainian war, Kursk operation of the Armed Forces of Ukraine, captivity, political prisoners.

Постановка проблеми. 24 лютого 2022 року російські окупанти вдерлися до України поблизу Харкова, Херсона, Чернігова, Сум, увійшовши з Росії, Білорусі й тимчасово окупованого Росією Криму. Так, розпочалася велика російсько-українська війна, яка триває вже 5 рік. Протягом зазначених років сотні тисяч українських чоловік встали на захист своєї Батьківщини, своїх рідних та близьких, своїх домівок. Великий відсоток серед них складають і чоловіки віком старше 50-ти років, які не дивлячись на сивинку теж взяли у руки зброю.

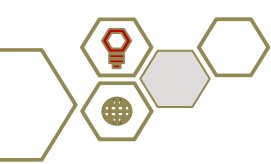
У російському полоні утримуються близько 7 тисяч українських військовослужбовців та від 10 до 20 тисяч цивільних громадян. За весь час повномасштабної війни з неволі вдалося повернути понад 9 тисяч українців.

У даному контексті окремо стоїть Курська спецоперація ЗСУ. Для багатьох українців – це символ помсти за зруйновані життя, будинки, втрату близьких та знайомих...

Для нас кожний військовослужбовець незабутий і кожна історія повинна бути висвітлена для майбутніх поколінь, не дивлячись на ранги – чи то простий солдат або ж офіцер зі званнями та нагородами.

Сергій Біліченко встав до лав ЗСУ майже одразу після повномасштабного вторгнення, пройшовши шлях у званні ефрейтора військової частини А 7095. Його особисте життя було нелегким: втрата батька та матері у 3-х річному віці, служба у радянській армії, робота у правоохоронних органів у складних 90-х рр. та постійні пошуки себе. У віці 51 року він нарешті можна сказати повернув собі свою юність, ставши на захист своєї країни і віддавши їй свою свободу та життя...

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З початком анексії Криму та вторгненням на Донбас російських регулярних військ, у вітчизняній українській історіографії з'явилося чимало наукових праць присвячених дослідженню російської агресії проти України. Так, у 2023 р. вийшла колективна монографія ««Братня» навала. Війни Росії проти України XII—

XXI ст.». У книзі в науково-популярному форматі розглядаються численні російсько-українські війни включно з Вітчизняною війною українців за незалежність, яка розпочалася зі вторгнення російських окупантів в Україну в лютому 2014 р. Простежено, що коріння цих війн сягають XII ст. Показано, що саме війни як втілення постійних агресивних планів Московії і Росії заволодіти українськими землями визначали головну вісь російсько-українських стосунків [3].

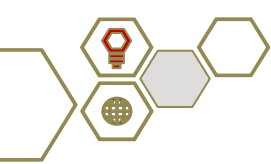
Серед дослідників які займаються питанням українсько-російських взаємин можна виокремити праці С. Сегеди, В. Шевчука [14], Є. Магди [11], Ю. Офіцинського [12] та Р. Кополовця [7].

У даному контексті також варто згадати й наукову біографію Л. Біліченко «Каторжні тюрми України (друга половина XIX-початок XX ст.)», яка була присвячена авторкою своєму батькові Сергію Біліченко. Книга була презентована на наукових платформах бібліотек Харкова та Дніпра [2].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на значну частину наукових робіт, які присвячені перебігу російсько-української війни, мало уваги приділяється ролі особистості військових на фронтах воєнних дій. Цим і зумовлена необхідність глибше дослідити трагічність людських доль на прикладі військовослужбовця Сергія Біліченка.

Виділення цілей статті (постановка завдання). Метою даної розвідки є через особистий життєвий шлях українського солдата Сергія Біліченка дослідити переломні сторінки української історії: створення елітного підрозділу «Беркут», буремні 90-ті рр., російська агресія проти України, спецоперація українських військ у Курській області. Одним із важливих завдань даного дослідження є висвітлення проблеми ув'язнених за політичними мотивами на території Російської Федерації.

Методи дослідження. У ході дослідження були використані наступні методи: загальнонаукові (аналіз, синтез, моделювання), історико-специфічні

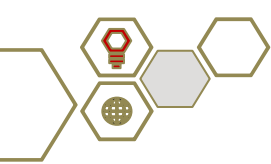
(історико-генетичний, порівняльний, типологічний) та воєнно-теоретичні (реконструкція битв, оперативно-тактичний аналіз). Вони дозволяють об'єктивно вивчати минуле та розробляти стратегічні прогнози на майбутнє.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сергій Миколайович Біліченко народився 14 липня 1971 р. у с. Троїцьке Вознесенського району Миколаївської області.

Зазначене поселення було дуже старовинне і згідно з історичними довідками засноване у 1781 р. За даними на 1859 р. у південному поселенні Єлизаветградського повіту Херсонської губернії мешкало 1310 осіб (631 чоловік та 679 жінок), налічувалось 181 дворове господарство, існувала православна церква [15]. Станом на 1886 рік у колишньому державному селі Щербанівської волості мешкало 1546 осіб, налічувалось 353 двори, існували православна церква, школа, земська станція, 3 лавки, 3 вапняні печі [5].

Батьками Сергія Біліченка були – Миколай Микитович Біліченко та Бурятинська Лідія Олексіївна, яка була родом із села Луканівки Кривоозерського району Миколаївської області. Лідія познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком після того як закінчила сільськогосподарський технікум у с. Мигія (зараз “Мигійський фаховий коледж Миколаївського національного аграрного університету”- *прим. автора*) і влаштувалася на роботу у відділення поштового зв’язку. Миколай на той момент вже відслужив у радянській армії та працював завідувачем господарством у с. Троїцьке. Завгосп на той час був ключовим фахівцем у селі, який відповідав за матеріально-технічне забезпечення, збереження майна та підтримку порядку в сільських установах (школа, сільрада, клуб, дитсадок) тощо.

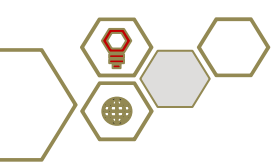
У 1970 р. подружжя одружилось, а 14 липня 1971 р. у них народилася перша дитина – син Сергій. 17 липня 1974 р. народився другий син Євген, який був названий на честь своєї бабусі по батьківській лінії. Взимку 1975 р. сталася трагедія, яка забрала одразу два життя: від вогнепального поранення у спину

та у груди загинули як Лідія так і Миколай. Їх знайшли мертвими на території власного будинку.

Після зазначеної трагедії, сталася ще одна трагедія, яка фактично розділила двох братів: Сергія віддали на виховання до батьків матері, а Євгена офіційно всиновила сестра його батька Галина. Протягом всього дитинства брати майже не бачили один одного і можна перерахувати по пальцям однієї руки коли їх відвозили один до одного у гості, бо жили вони віднині у різних селах.

Так, з 3-річного віку маленький Сергій опинився під опікою дідуса та бабусі – Бурятинського Олексія Фризантовича та Бурятинської (Чорновіл) Феодосії Миколаївни, які стали йому другими батьками. Дід та баба мешкали у селі Луканівка Кривоозерського району Миколаївської області [6]. Село було засноване у першій половині XVIII століття (у період, коли землі контролювалися Османською імперією і входили до складу так званої «Ханської України») [10]. Першими поселенцями були селяни-втікачі з Подільської губернії. Назва поселення походить від назви річкових стариць (колишніх русел р. Кодими) або від імені одного з перших поселенців (за місцевими переказами) [8]. В липні 1905 року в Луканівці і навколишніх селах відбулися масові селянські виступи. Селяни вимагали зменшення орендної плати за землю та збільшення плати за збирання поміщицького хліба. У роки громадянської війни в селі діяв партизанський загін, який очолювали Л. Волосинський та А. Михальченко. Пізніше партизани з'єдналися з загonom І. К. Дячишина і боролися проти петлюрівців і денікінців [10]. У Луканівці у 1920-ті роки жив батько відомого російського олігарха Юрія Валентиновича Ковальчука (занесеного до санкційного списку США) — радянський історик Валентин Михайлович Ковальчук (22.07.1916 — 04.10.2013), автор книги «Война и блокада» [4]. У селі 1887 р. народився і дід олігарха — Михайло Іванович Ковальчук.

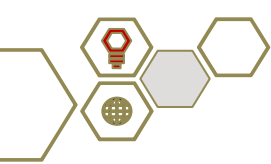
У 1977 р. Сергій Біліченко розпочав своє початкове навчання у Луканівській загальноосвітній школі, яку він закінчив у 1987 р. За спогадами Сергія він мріяв стати морським офіцером, однак його дитяча мрія у подальшому не здійснилася.

Протягом 1988-1990 рр. проходив строкову службу в армії (тоді в лавах Збройних сил СРСР), яка тривала 2 роки [6].

Після розпаду СРСР на базі штатної та матеріальної структури ОМОНу вирішили створити міліцейські підрозділи швидкого реагування вже в усіх обласних центрах. Наказ про створення підрозділу «Беркут» датований 16 січня 1992 року, але фактично боєздатні підрозділи сформувалися (залежно від регіону) тільки до початку 1993 року. Необхідність у створенні подібних підрозділів спочатку диктувалася не так політичною ситуацією в Україні (яка тільки-но здобула незалежність), як украй напруженою криміногенною ситуацією. У різні часи «Беркут» називався батальйоном міліції швидкого реагування (БМШР «Беркут»), підрозділом міліції швидкого реагування (ПМШР «Беркут»), окремим батальйоном міліції особливого призначення (ОБМОП «Беркут»).

Треба визнати, що вишколений "Беркут" діяв досить ефективно – на рахунок підрозділу чимало успішних операцій, зокрема, затримання представників організованих злочинних угруповань у Криму ("Сейлем", "Башмаки") і в Києві (групи "Авдишева", "Киселя" і "Солохи"). Але, крім цього, "Беркут" займався охороною громадського порядку під час масових заходів [16].

Саме на зазначені роки проходить служба Сергія Біліченка у лавах миколаївського «Беркуту». У 1993 р. Сергій Біліченко одружився з Валентиною Миколаївною Сошніковою, яка на той момент працювала медичною сестрою у дитячій лікарні м. Миколаєва. Родина спочатку мешкала у гуртожитку по вул. Плеханівській. Саме там народилася їх єдина донька Лідія, названа на честь своєї покійної бабусі.

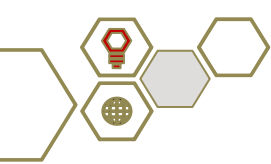

У 1996 р. Сергій з родиною перебралися на постійне проживання до батьків дружини у м. Євпаторія (Автономна Республіка Крим) де мешкали до 1999 р., поки не вирішили переїхати у с. Луканівку, аби доглядати за бабусею Сергія, яка на той момент вже не могла вести самотійно господарство.

У Луканівці Сергій займався різними видами діяльності: від приватного підприємництва (виращування овочів) до будівничих робіт. Проживала родина у селі до 2014 р., допоки не повернулися назад до м. Миколаєва [6].

Наприкінці 2021 р. та на початку 2022 р. кардинально почала змінюватися зовнішньополітична ситуація пов'язана із загостренням відносин з РФ та можливістю збройного нападу з боку останньої. Так, 21 лютого Російська Федерація визнає самопроголошені квазідержавні утворення «Донецької» і «Луганської» «народних республік» та відкрито вводить в окуповані райони Донецької та Луганської областей свої війська; 22 лютого Президент Росії в односторонньому порядку розриває Мінські угоди та заявляє, що територія так званих «народних республік» має бути поширена та всі території Донецької та Луганської областей; 23 лютого в зоні проведення Операції Об'єднаних сил російсько-окупаційні війська посилюють обстріл українських військових на лінії розмежування, а наприкінці дня ватажки «ДНР» і «ЛНР» «звернулися» з «проханням» до В. Путіна надати допомогу в «боротьбі проти «українського режиму» і «відбитті агресії збройних сил та формувань України». Впродовж дня Російська Федерація стягує війська до кордонів України.

24 лютого. Від 3:30 диверсійно-розвідувальні групи російських військ здійснюють напад на українські контрольнопропускні пункти суміжних з РФ областей України (Чернігівська, Сумська, Харківська, Луганська та Херсонська), зав'язуються перші прикордонні бої; о 4:50 почалась трансляція записаного виступу Президента Росії про проведення «спеціальної воєнної операції»; від 5:00 Росія завдає ракетних ударів по аеродромах і військових

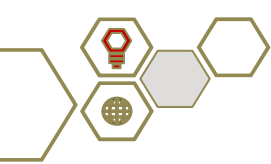
об'єктах України у Києві, Броварах, Василькові, Харкові, Івано-Франківську, Луцьку, Дніпрі, Одесі, Херсону, Миколаєву, Запоріжжю.

На півночі України: о 7:40 з території Білорусії російські війська вдерлися в Київську та Житомирську області у напрямку Києва; близько 12:00 російський десант висаджується на злітній смугі аеропорту «Антонов» у м. Гостомель, початок боїв за аеропорт; 19:00 захоплення російськими військами Чорнобильської АЕС та м. Прип'ять; близько 21:00 Збройні Сили України відбивають аеропорт в Гостомелі, знищивши посадкову смугу.

На північно-східному напрямку: на територію Чернігівщини російські війська вдерлися з Білорусії через пункти пропуску Добрянка і Сеньківка, захопивши міста Семенівка, Городня та Новгород-Сіверський; близько 17:00 російські війська були зупинені під м. Чернігів по лінії Великі Осняки – Седнів; о 4:00 почалося вторгнення на територію Сумської області; близько 7:00 російські війська підійшли до Сум з північно-східного напрямку, почалися бої за місто; о 14:00 російські війська заходять до м. Суми, почалися бої у місті; близько 16:00 російські війська підійшли до міст Тростянець та Охтирка; о 23:00 російські колони дісталися до м. Конотоп.

На сході України: 3:40 російська танкова колона вдерлася на територію Луганської області, яка після захоплення станції Зоринівка та селищ міського типу Мілове, Марківка, Біловодськ була зупинена біля міста Старобільськ; о 6:30 російські війська почали наступ на м. Харків і вже об 11:00 почалися оборонні бої в районі Північної Салтівки; бої вздовж лінії розмежування Операції об'єднаних сил у Донецькій і Луганській областях у районах міст: Павлопіль, Волноваха, Щастя та Станиця Луганська.

На південному напрямку: з території анексованого Криму російські війська (о 4:00) здійснили напад на блокпости в містах Каланчак і Чонгар та вдерлися до Херсонської області; об 10:00 Чорноморський флот РФ оголосив блокаду українських портів (заборона судноплавства в Азовському морі та північно-західній частині Чорного моря); впродовж дня росіяни захопили

міста Генічеськ та Нову Каховку, Каховську ГЕС, переправи через Північнокримський канал та вийшли до м. Олешки в передмісті Херсона; тоді ж російські війська увійшли у м. Мелітополь; близько 22:00 російські війська захопили острів Зміїний.

Таким був перший день нового періоду російсько-української війни, у якому Російська Федерація вже не приховувала своєї агресії, а відкрито розпочала війну проти України [13, с. 4-5].

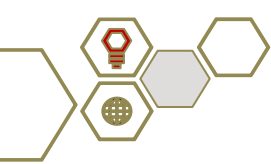
Так, з 2022 р. Сергій Біліченко приймав активну участь у відсічі російської агресії у лавах Збройних Сил України у складі військової частини А 7095. Також брав участь у визволенні м. Херсона у листопаді 2022 р. [6].

Рис. 1

Сергій Біліченко (2023 рік)

Джерело: Фото з особистого архіву Лідії Біліченко

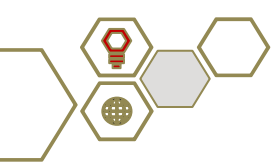
Останнім бойовим завданням Сергія Біліченка, стала Курська операція ЗСУ. Як свідчить досвід війни, саме на літо з різних причин завжди готують якісь активні дії російське та наше командування. І саме літня операція стає основним драйвером подій. Так було в 2022-му і в 2023-му роках. Так сталося і в 2024-му: росіяни стартували в травні на Харківщині, і на цьому фоні в українських та іноземних медіа розкручувалась теза, що в українській армії недостатньо озброєння, боєприпасів та й просто особового складу. Зараз вже очевидно, що на тлі стримування російських атак на Харківщині та Донбасі тривала підготовка декількох нових механізованих бригад, переформатування бригад територіальної оборони та відновлення відразу декількох десантно-штурмових бригад [9].

Останнім раз Сергій Біліченко бачився зі своєю родиною у травні 2024 р. Приїхав несподівано, коли його донька приймала онлайн участь у науковій конференції. За цей тиждень вони дуже багато говорили. Сергій розповідав доньці про свою юність та батьків. Часто з донькою ходили гуляти по місту та відвідували різні заклади. Хоча здоров'я на той момент його підводило і на довгі піші прогулянки він не наважувався. Також варто зазначити, що перед Курськом Сергій Біліченко мав лягти у госпіталь на лікування.

Перед своїм від'їздом він дуже міцно обійняв доньку і у нього був дуже стривожений погляд. Потім він дуже різко відвернувся і пішов. Його останній допис у Фейсбуці, який після його полону був видалений невідомо ким, був такий: «Ми не можемо підводити тих, хто на нас сподівається»... [6]

І ось 6 серпня 2024-го року, абсолютно раптово як для росіян, так і для українців, почалась операція ЗСУ в Курській області, в якій на першому етапі були задіяні три батальйонні тактичні групи, сформовані на базі десантно-штурмових бригад. Причому з самого початку штурмовики мали дуже потужне просування – тільки в перший день приблизно 10 кілометрів [9].

У складі 22-ї окремої механізованої бригади, Сергій Біліченко був перекинутий у Курську область 8 серпня 2024 р. Саме з зазначеної дати він не

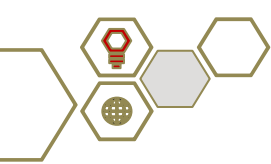

виходив на зв'язок з рідними і його телефон був поза мережею. За інформацією з російських джерел у Курській області у районі населеного пункту Кореневе 13 серпня 2024 р. росіянами було взяти в полон чотирьох військовослужбовців 11-го окремого батальйону 22-ї окремої механізованої бригади збройних сил України – Валерія Мальченка, Сергія Боченка, Сергія Литвиненка та Сергія Біліченка. Пізніше проти військовослужбовців порушили кримінальну справу про вчинення теракту, групою осіб за попередньою змовою, що спричинило заподіяння значної майнової шкоди.

За версією російської пропаганди, на початку серпня 2024 року фігуранти справи незаконно перетнули державний кордон Російської Федерації. Перебуваючи на території Суджанського та Коренівського районів Курської області, вони нібито забороняли пересування цивільним особам, займали приватні домоволодіння, відкривали вогонь по російським військовослужбовцям. На час слідства фігурантів справи помістили у «місце утримання військовополонених».

Не пізніше 19 лютого 2025 року 2-й Західний окружний військовий суд визнав військовослужбовців ЗСУ винними та засудив Сергія Боченка та Валерія Мальченка до 15 років позбавлення волі кожного, Сергія Литвиненка та Сергія Біліченка — до 16 років позбавлення волі кожного. Перші 3 роки позбавлення волі всі засуджені відбуватимуть у в'язниці, а частину, що залишилася, — у виправній колонії суворого режиму. Вирок не було оскаржено і набрало законної сили [1].

Довгий час родина Сергія Біліченка не могла встановити його точне місце перебування. Лише у червні 2025 р. його донька Лідія розіслала запити за допомогою юридичної підтримки до усіх російських тюрем, таким чином знайшовши свого батька у Володимирському централі. Однак, адміністрація тюрми, окрім того що підтвердила місце перебування Сергія Біліченка в зазначеній установі, залишила без розгляду прохання щодо відправки посилки, листа дружини та фотокартки родини...

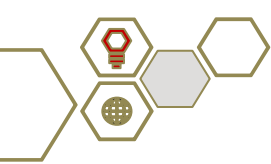

Висновки. Таким чином, можна констатувати, що особистість Сергія Біліченка увібрала у собі життєвих шлях багатьох своїх співвітчизників: дитинство у селі, виховання бабусі та дідуса, служба у армії та у складі правоохоронних органів. Навіть не дивлячись на свій вже чималий вік (51 рік!) він не став осторонь і став на захист своїх рідних та близьких. Можна сказати, що через життєвий шлях Сергія Біліченка, авторка хотіла показати і долі інших жертв російської агресії – загиблих та полонених. Адже, кожна людина – це особистість, і кожне життя потрібно цінувати...

Конфлікт інтересів. У межах запобігання конфліктів інтересів, через те що авторкою даної статті є рідна донька Сергія Біліченка, повідомляємо, що дане дослідження базується на ґрунтовній науковій базі із залученням новітніх досліджень українських політологів та істориків щодо перебігу російсько-української війни. Також, у травні 2024 р. авторка Лідія Біліченко особисто взяла інтерв'ю у свого батька, яке стосувалося історії його родинних зв'язків, життєвого та професійного шляху.

Список використаних джерел

1. Биличенко Сергей Николаевич (Біліченко Сергій Миколайович). URL: <https://enbv.org/person/sergey-bilichenko/>
2. Біліченко Л. Каторжні тюрми України (друга половина XIX – початок XX ст.). Миколаїв: Видавництво Ірини Гудим. 2025. 136 с.
3. Брехуненко В., Ковальчук В., Ковальчук М., Корнієнко В. «Братня» навала. Війни Росії проти України XII—XXI ст. / За заг. ред. В. Брехуненка. НАН України. Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського. Київ. 2016. 248 с.
4. Война и блокада : сборник памяти В. М. Ковальчука / Санкт-Петербургский ин-т истории Российской акад. наук ; [редкол.: А. Н. Чистиков (отв. ред.) и др.]. Санкт-Петербург : Нестор-История, 2016. 381 с.

5. Волости и важнѣйшія селенія Европейской Россіи. По данным обслѣдованія, произведеннаго статистическими учрежденіями Министерства Внутренних Дѣл, по порученію Статистическаго Совѣта. Изданіе Центральнаго Статистическаго Комитета. Выпуск VIII. Губерніи Новороссійской группы. Санкт-Петербургъ. 1886. 157 с.

6. Інтерв'ю з Біліченко С. М., військовослужбовцем В/ч А 7095. Особиста бесіда відбулася у травні 2024 р.

7. Кополовець Р. Причини та передумови анексії Автономної республіки Крим. Емпіричний аналіз і стан демократичного розвитку. Вісник Львівського університету. Філософсько-політологічні студії, 2018. № 20. С. 168-174.

8. Крикалова І. До 225-річчя смт Криве Озеро Миколаївської області. Державний архів Миколаївської області. URL: <https://old.archive.mk.ua/tematychni-rubriki/mzistoriinaselenyhpunktivmyk/875-do-225-richchya-smt-kryve-ozero-mykolaivskoi-oblasti.html>

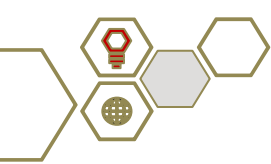
9. Курська операція – як вона тривала, чому закінчилася й чого досягла. URL: <https://pechera.info/oglyadu/411-kurska-operaciia-iak-vona-trivala-comu-zakincilasia-i-cogo-dosiagla.html>

10. Луканівка, Кривоозерський район, Миколаївська область. URL: <https://ukrssr.com.ua/mikolayivska/krivoozerskiy/lukanivka-krivoozerskiy-rayon-mikolayivska-oblast>

11. Магда Є. Гібридна агресія Росії: уроки для Європи. Київ : КАЛАМАР, 2017. 268 с.

12. Офіцинський Ю. Сучасна російсько-українська війна (за матеріалами газети «The New York Times» 2013–2017 років). Ужгород: РІК-У, 2018. 312 с. URL: <https://nsku.org.ua/wp-content/uploads/2018/08/vijna2014.pdf>.

13. Російсько-українська війна. Ч. 2.1. Повномасштабна війна (24 лютого 2022 – ...) : електронні джерела : рекомендаційний веббібліографічний покажчик / уклад. Ю. І. Левченко ; Міністерство освіти і науки України,

Український державний університет імені Михайла Драгоманова, Наукова бібліотека. – Київ : Вид-во УДУ імені Михайла Драгоманова. 2023. 45 с.

14. Сегеда С. П., Шевчук В. П. Гібридна війна Росії проти України: історичний вимір. Наука і оборона. 2019. № 1. С. 32-33.

15. Херсонская губернія. Списокъ населенныхъ мѣстъ по свѣденіямъ 1859 года. Изданъ Центральнымъ Статистическимъ комитетомъ Министерства Внутреннихъ дѣлъ. СанктПетербургъ. Въ типографіи Карла Вульфа. 1868. 191 с.

16. Яворський. А. Шість років, як розформували "Беркут": коротка історія спецпідрозділу. URL: https://24tv.ua/ru/shist_rokiv_yak_rozformuvali_berkut_korotka_istoriya_spetspid_rozdilu___foto_i_video_n1314121